

„Nagyvárad város törvényhatósági bizottsága abból az alkalomból, hogy kiváló katonai érdemei elismeréséül Öfelsége Méltóságodnak a Lipót-rend lovagkeresztjét a hadiékítménnyel legkegyesebben adományozni méltóztatott, ez év márc. 9-én tartott ülésében elhatározta, hogy mint városunk szeretett háziezredének kiváló parancsnokát, Méltóságodat meleg szeretettel üdvözli, felhasználja egyszersem törvényhatóságunk ezen alkalmat arra is, hogy hősiesen küzdő vitéz háziezredünk dicső haditetteiért, melyeket Méltóságod bölcs vezetésének köszönhetünk, — soha el nem múló hálánkat fejezzük ki, a jövőben pedig az eddigi sikerekhez hasonló újabb fényes győzelmek kivívásához a Mindenható további segítségét kérjük.

Rimler Károly polgármester.”

Ezen, az egész ezredet is illető elismerésre következő választ küldtem:

„Nagyságos Rimler Károly úrnak, Nagyvárad város polgármesterének, Nagyvárad.

Olasz harctér, 1916 március havában.

Nagyvárad város törvényhatósági bizottságának megtisztelő, nekem oly becses határozata meghatott és büszkeséggel tölt el. Hálás köszönet érte.

Öfelsége, szeretett Királyunk által adományozott kitüntetés hős, szép, vitéz ezredemnek szól; ezredem vívta ki magának, vívta ki nekem is. Kötelességét a jövőben is teljesíteni fogja.

A harcban álló ezred üdvözlését küldi Nagyvárad város közönségének,

Mély tisztelettel és nagyrabecsülésem kifejezésével vagyok Nagyságos Polgármester Úrnak és Nagyvárad városának igaz hívük

Kratochvil ezredes,

a nagyvárad 4. h. gy. ezred parancsnoka.”

Jelen parancsom a legénységnek anyanyelvén kihirdetendő. *Kratochvil* ezredes.

Az ezred költőjét, Jámbor Lajos tartalékos zászlóst is meghihlették ezek a harcok és a 4. agyagemberekhez a következő gyönyörű ódát írta:

Az „agyagemberek“-hez.

Holdvilág ezüstje hull a Wippach völgyre
Földillatot hordoz lágy tavaszi szél.
A San Micheléről az ezred most jött le,
Fáradt honvédsereg pihenőre tér.
Itt mennek előttem, hosszú-hosszú sorban;
Szemem könnybe lábad, a szívem megdobban.
S felétek száll részvét, büszkeség, szeretet,
Ti „agyagemberek!”

Holdvilág ezüstje hull a hős fejekre
És mindegyik köré glóriákat sző,
És mesélni kezd az első tavasz este
S himnuszt zeng minden san-michelei kő.
Wippach zöld hulláma énekel az éjben,
Tapsolnak az erdők, felharsan az „éljen!”
S tárt karokkal várnak, fogadnak a hegyek,
Ti „agyagemberek!”

Michele hősei, megtépett Négyesek!
Értitek, érzitek ezt az ünneplést?
Hogy tavaszi szellő tjértetek lebeg,
S a Hold számotokra szórja ezüstjét?
Hogy tinéktek nyílik minden virág itten,
Hogy rátok mosolyog az égből az Isten,
Kik a San Michelén annyit szenvedtetek,
Ti „agyagemberek!”

Tépett, fáradt hősök! Arcotokat nézem,
S Michele agyagját ruháitokon . . .
Boldog, büszke vagyok, hogy a lelkem, vérem,
S magyar honvédnevem veletek rokon!
Elibétek szórom, mi nekem legdrágább:
Költészetem színes, illatos virágát,
Holdas tavasz estén rólatok éneklek,
Hős „agyagemberek!”

Holdvilág ezüstje hull a Wippach völgyre,
Föld illatot hordoz a tavaszi szél.
A San Micheléről az ezred most jött le,
Fáradt honvéd-család pihenőre tér . . .
Óh, legyen az álom édes, pihentető!
Keressen fel benne hitves és szerető!
Véres borzalmakról hogy feledkezzetek,
Ti „agyagemberek!”

1916 március.

Jámbor Lajos.